

Phạm Quỳnh Anh, không nhất thiết người chị chồng nào cũng sống vui.

Nhưng thôi, chúng ta chồng nàng cần biết rằng người vợ không phải là người làm gì. Ta chỉ nói đến chúng ta thôi, nhưng người chị chồng luôn luôn nhìn đến mọi người và mình bằng hai con mắt đầy đủ. Và hai con mắt đó lúc nào cũng ánh lên vẻ tha thiết biết bao khi vợ cười và nàng mỉm cười hạnh phúc: “Sao, đi đâu mà giờ này anh mới về?”. Tất nhiên là ta biết ta đi đâu. Nhưng người chị chồng đừng quên rằng chúng ta thì chồng bao giờ vợ trở về vì một lý do bất kỳ. Rõ ràng là ta đi họp với bạn bè. Nhưng liệu nào ai nói đi đâu đó ra khi vợ mình đang cười. Nói ra, có nghĩa là ta thét vào mặt vợ: “Cô là kẻ chuyên nghiệp bất kỳ, không hề biết tí gì về công việc của tôi!”. Ôi, liệu nào ta lại nhìn tâm hồn như thế! Và nếu ta không nói ra, vợ ta cảm thấy bất mãn, thì còn ai ngoài đôi tai sống dậy vì bạn bè của chúng ta, nhưng người quen chồng trở về. Vì vậy, liệu rơi vào tình huống nan giải đó, tất nhất là chúng ta im lặng ra và biết bao.

Ch&ng có gì x&u h& h&t! Ông cha ta ch&ng đã nói “Im l&ng là vàng” sau bao năm quen nh&n n&i tr& c các bà, các m& c&a ta đó sao! Vâng, ta im l&ng và âm th&m xu&ng b&p, l&c c&m ngu&i ra ăn, b&i vì s& ch&ng có cô v& giàu nguyên t&c nào l&i đ&i c&m khi ch&ng v& mu&n. V& l&i, v& ta đã đ&ng ch& ng&i đ&i m&i m&n con m&t vì ta r&i, l& nào ta còn hành h& cô ta n&a . Nh&ng ng&i ch&ng bi&t đ&i u hãy cùng ta l&ng l& xu&ng b&p x&i c&m ăn m&t mình, v&a ăn v&a g&m nh&m khuy&t đ&i m& a mình. Ăn xong thì hãy lo mà r&a chén, không ph&i cái chén ta v&a ăn mà c& m&t đ&ng chén ng&n ngh&n t& sáng t&i gi&. G&p th&ng ch&ng kh&n n&n thì ch&c ch&n nó s& m&t nh&n mày nhỏ, nh&ng ta thì không, th&m chí ta còn n& m&t n& c&i h&nh phúc. B&i vì ta đã quen nh&ng th& th&ch này r&i.

T& h&i l&y nhau đ&n gi&, ngày nào cũng th&, v& ta c& s& ta b&t yêu nàng nên luôn luôn t&o đ&i u ki&n cho ta ch&ng mình tình c&m tr& c sau nh& m&t c&a mình. Cái đ&ng chén này là m&t ví đ& . V& ta c& t&ng ta không bi&t nên th& th&ch ta hoài! Ta x&n g&i ng&i xu&ng (b&i ta đã k&p thay đ& đầu!), tay c&m nùi gi& lên mà trong lòng c& t&i nghi&p v& : Ôi, nàng ph&i nh&c lòng th& th&ch ta bi&t bao, ch&ng t& nàng yêu ta l&m! M&t ng&i ch&ng m&u m&c ph&i bi&t cách r&a chén không gây ti&ng đ&ng.

Lúc này im l&ng v&n c& còn là vàng! B&i lúc ta ng&i r&a chén thì v& ta đang ng&. Nàng không đ& s&t đá đ& ch&ng ki&n s& th& th&ch c&a mình và vì không n& nhìn ch&ng c&m c&i ng&i r&a m&t núi chén nên nàng đành ph&i đi ng&. Và vì v& ta đi ng&, ta ph&i r&a chén bát êm th&m, l&ng l& nh& m&t ngh& sĩ k&ch câm chính c&ng. Dù sao thì trong chuy&n này, tay ngh& ta cũng cao l&m r&i . Bình tĩnh nhé, đ&ng s&y tay! Ta đ&n ta nh& th&, b&i vì m&t ti&ng đ&ng vang lên vào lúc này có khác gì m&t qu& bom nguyên t& n&. Ai s& b&o v& ta tr& c c&n th&nh n& chính đáng c&a v&? Không ai c&! Và cái tai t&i nghi&p c&a ta m&t l&n n&a l&i ch&ng mình r&ng “tai không ch& dùng đ& nghe mà còn dùng đ& cho ng&i khác trút s& ph&n n&”.

R&a chén bát, úp vào ch&n xong, ta nhón g&t đi lên nhà trên, nhón g&t thay đ&, nhón g&t đi ... v& sinh và cu&i cùng nhón g&t mò vào gi&ng. Ô kìa, v& ta đâu r&i ? Cô ta không có trong gi&ng! Sau m&t thoáng b&t ng&, ta gi&n tím c& m&t. Không ph&i gi&n vì đêm nay ta l&i ng& m&t mình mà gi&n vì ta bi&t cô ta ở đâu r&i! Cô ta ch&i bài t& s&c & nhà bên c&nh, các ông b&n đ&ng đ&n c&a ta &! Đêm nào cũng th&, cô ta l&nh đi ch&i bài su&t đêm, có khi m&t, hai gi& sáng m&i v&. Nhi&u đ& đ&c trong nhà đã b&t đ&u bi&n m&t m&t cách k& qu&c mà ta ch&a dám h&i . H&, s&m mu&n gì ta cũng h&i thôi (t&t nhiên là mu&n)! S&c kh&e cô ta thì sa sút th&y rõ (tai ta đ& r&ay ít đau h&n). Cái h&i c&a c& b&c r&nh r&nh nh& th& mà c& đ&m đ&u vào . Ta là ch&ng, ta bi&t ph&i làm gì trong lúc này ch&! Th& là ta x&m x&m b& c qua nhà hàng xóm quy&t kêu v& ta v&, m&ng nhi&c cho m&t tr&n nên thân! Cái gì ch& vi&c này thì rõ ràng ta đúng. Ta l& đ&u vào tìm ki&m. Kia, v& ta kia r&i, cô ta đang x&e bài . Ta c& tr&n tĩnh h&ng gi&ng:

— Em ớ i...!

— Anh làm cái trò gì đó?

Vớ ta ớ nh lũng hỏi, đớ u không quay ớ i . Tim ta tớ đớ ng chớ i đớ u disco, mớ c dù ta không thích nhớ c trớ . Đớ u ta ớ thò vào cớ a, giớ không biớ t làm sao . Tớ đớ ng rút ra mà không trớ ớ i nghiêm chớ nh câu hỏi cớ a vớ thì biớ t ớ ch sớ quá. Mà đớ cái đớ u trong nhà trong khi cái thân ngoài hiên thì coi không đớ c. Tớ nhiên, ta giớ n ta ghê, đâm đớ u vô đây chi không biớ t! Vớ ta giớ i trí mớ t chút mà ta cũng quớ y rớ y, thớ t là đớ vô ớ ớ ng tâm! Cuớ i cùng, ta cũng nghĩ ra đớ c mớ t câu đáng đớ m mớ i:

— Anh tính qua hỏi em cớ n tí n không, anh đớ a thêm!

Tớ t nhiên là vớ ta không tớ chớ i, sớ ta buớ n. Còn ta thì dùng mớ y trăm bớ c mà chuớ c đớ c tính mớ ng, kớ cũng hên! Thớ là vớ ta ngớ i thớ c bên đó, ta nớ m thớ c bên đây. Cách nhau mớ t bớ c, xa nhau nghìn trùng. Chuyớ n đó, đớ n nay vớ n còn! Ta nhớ tài hớ c vớ n uyên bác nên sớ vớ cũng có đớ a trên cớ sớ lý luớ n, nay muớ n tìm ngớ i trao đớ i kinh nghiớ m hớ u nâng lên thành mớ t hớ c thuyớ t triớ t hớ c.

Ta biớ t chớ c Lớ Tớ n: “Liớ c mớ t coi khinh nghìn ớ c sĩ. Cúi đớ u làm ngớ a cho vớ ta”.

Lớ Tớ n nói là “trớ con” nhớ ng không có “vớ ta” làm sao có “trớ con”? Ta sớ vớ ta chớ có sớ vớ ai đâu mà xớ u! Cũng tớ Lớ Tớ n ta suy ra: “Vớ nhớ chớ ng sớ mà thành hùm” (tớ câu “Rớ ng nhớ ngớ i đi mà thành đớ ng”). Nghe chí lý thay! Ta vớ n ngớ i hào kiớ t, coi khinh nghìn ớ c sĩ, bình sinh chớ a biớ t sớ ai, nhớ ng sớ hớ c ớ n xớ n nhớ ớ m câu “nớ u không có cái mình thích thì hãy thích cái mình có” thành câu “nớ u không có cái mình sớ thì hãy sớ cái mình có”. Gia tài ta chớ ng có gì ngoài vớ nên tớ đó đâm ra sớ vớ mà thành tớ t. Nay, tính can vớ bớ bài bớ c hoài mà không đớ c, ta ớ i ngớ m ra “nớ u cớ sớ cái không đáng sớ t sớ hớ i cái không đáng hỏi”. Ôi, phớ i chẳng vì yêu vớ mà ta hỏi vớ? Hỏi các ông chớ ng đớ ng đớ n giớ ng nhớ ta, hãy trớ ớ i! Sớ vớ , ớ i hay hỏi ?

Sách vở – Lời hay ho

Tên: Nguyễn Nhật Ánh

Địa chỉ: Hải Phòng, ngày 5 tháng 12 năm 2012 19:37
